

Henryk Paner, Krzysztof Godon, Leszek Kajzer

Koczewo-Młynek, gm. Przodkowo,
woj. gdańskie. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 21, 152

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badania przeprowadzone w ostatnim sezonie pozwoliły na ustalenie przebiegu południowej granicy cmentarza okalającego obiekt romański oraz umożliwiły wstępne rozpoznanie nawarstwień w jego sąsiedztwie. W trakcie badań natrafiono na dobrze zachowany zespół warstw wczesnośredniowiecznych Jatowanych na fazę E oraz warstwy nowożytnie, w tym warstwy związane z budową i zniszczeniem drewnianej studni. Dalsze prace prowadzone w tym rejonie powinny umożliwić poznanie zasięgu i charakteru osadnictwa wczesnośredniowiecznego oraz bliżej określić jego chronologię i związek z obiektem sakralnym.

Dokumentacja oraz materiały zabytkowe znajdują się w Instytucie Archeologii i Etnografii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

Badania będą kontynuowane.

KOCZENO-MŁYNEK, gm. Przdokowo
woj. gdańskie
Stanowisko 2

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadził mgr Henryk Paner /autor sprawozdania/
i mgr Krzysztof Godon, przy konsultacji doc. dr. hab.
Leszka Kajzera. Finansował w. w Gdańsku. Drugi sezon
badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne /IX - XI w./.

Badania prowadzono w północnej i zachodniej partii grodziska, w trzech wykopach o łącznej powierzchni 90 m² /wykopy nr E, XI i XII/. Celem tegorocznych badań było dalsze rozpoznanie zabudowy wnętrza oraz uzyskanie informacji o chronologii umocnień. Wykop X /10 x 5 m/ zlokalizowano przy północnej krawędzi w. górze, tuż przy stromej 15-metrowej skarpcie, na krawędzi której odkryto resztki wału sporadycznie umocnianego głazami granitowymi oraz balkami drewnianymi ułożonymi wzdłuż biegu wału. W narożniku północno-zachodnim wykopu, w rejonie korony wału natrafiono na spalone relikty konstrukcji przekładkowej. U podłoża nasypu wystąpiły liczne fragmenty spalonych, bezładnie ułożonych belek stanowiących pozostałości drewnianej zabudowy naziemnej, na których w części wschodniej wykopu zalegało palenisko z kamieni polnych spajanych gliną, datowane na schyłek XI w. Podobnie datowane palenisko odkryto w południowo-zachodnim narożniku wykopu.

Naziemną zabudowę mieszkalną przylegającą do południowego stoku wału datowane na I-półowę XI w., pod nią występowały warstwy osadnicze z materiałem z wieku IX i X, będące śladami starszej zabudowy. Wał wzniesiony w IX w. nosi ślady destrukcji i napraw, których dokładne umiejscowienie w czasie będą możliwe po opracowaniu materiału ceramicznego. Wykop XI /o wymiarach 10 x 2 m/ założono na reliktach wału w zachodniej części grodziska, wykop XII /10 x 2 m/ stanowił jego przedłużenie w kierunku wschodnim tj. do wnętrza majdanu. W zachodniej części wykopu XI natrafiono na pozostałości wału ziemnego umocnianego od strony wewnętrznej kamieniami, zaś w jego partii wschodniej oraz zachodniej części - opu XII, na pozostałości półziemianki. W obydwu tych wykopach wystąpiły również paleniska datowane na wczesną epokę żelaza.

Z zabytków ruchomych znaleziono znaczne ilości bogato ornamentowanej ceramiki, fr. kości, noże żelazne, paciór brzozykowy, szczytce żelazne, grot strzały z zadźwierzchniami oraz 2 sztyki kościane. Na południowo-zachód od grodziska odkryto osadę przyrodową datowaną na X-XI w.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.

Badania będą kontynuowane.

KOLONIA RACISOROWICE, gm. Białołęka
woj. chełmskie
Stanowisko 3

patrz
neofit